



Kimberley Freeman

Wilde bloemen

Familiegeheimen bepalen het lot van drie generaties vrouwen in Schotland en Australië

Kimberley Freeman

Wilde bloemen

Eerste druk maart 2013

Oorspronkelijke titel *Wildflower Hill*

First published in Australia in 2010 by Hachette Australia Pty Ltd

This edition published by arrangement with Hachette Australia Pty Ltd through

Sebes & Van Gelderen Literary Agency

Copyright © 2010 by Kimberley Freeman

Copyright © 2013 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Sandra Cunningham | Hollandse Hoogte

Auteursfoto omslag © Hachette Australia

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1328 3

ISBN e-book 978 90 325 1329 0

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

SYDNEY, 1989

Het meisje danste.

Rechterbeen, pas de chat. Rechterbeen, petit jeté.

‘Emma, oma vroeg je iets.’

‘Wat?’ *Linkerbeen, pas de chat. Linkerbeen, petit jeté.* Eindeloos de parketvloer over, van de ene zonnestraal naar de andere. Ze was dol op oma’s huis, vooral op de muziekkamer, waar het zonlicht door de vitrage viel en er genoeg ruimte was om eindeloos te dansen en te dansen.

‘Emma, ik zei...’

‘Laat haar maar, lieverd,’ zei oma met haar zachte, welluidende stem. ‘Ik vind het heerlijk om haar te zien dansen.’

Rechterbeen, pas de chat...

‘Als ze haar manieren net zo goed zou oefenen als dansen, zou ze niet van twee scholen zijn af getrapt.’

Rechterbeen, petit jeté...

Oma grinnikte. ‘Ze is nog maar elf. Er is tijd genoeg om goede manieren te leren als ze wat ouder is. En jij stuurt haar ook steeds naar zulke bekakte scholen.’

Linkerbeen, pas de chat... ‘Nee, nee, nee!’ Emma stampvoette. *Diep ademhalen. Opnieuw beginnen. Linkerbeen, pas de chat. Linkerbeen, petit jeté...* Ze merkte ineens dat het stil was in de kamer en keek op, in de verwachting dat ze alleen was. Maar oma zat nog op de diepe bank naast de vleugel en keek naar haar. Emma herstelde zich, rechtte haar rug zo veel mogelijk en keek terug. Boven oma’s hoofd hing een groot schilderij van een gomboom in de schemering: oma’s lievelingsschilderij. Emma begreep niet helemaal wat er zo boeiend aan een boom kon zijn, maar ze vond het mooi omdat oma het mooi vond.

‘Ik dacht dat u weg was,’ zei Emma ten slotte.

‘Nee, ik heb naar je zitten kijken. Je moeder is tien minuten geleden

weggegaan. Ik denk dat ze bij opa in de tuin is.' Oma lachte. 'Je houdt veel van dansen, hè?'

Emma kon alleen maar knikken. Ze had nog geen woord geleerd dat uitdrukte wat ze van ~~Van Janine, die het was niet ik~~ houden van', het was veel groter en gewichtiger.

Oma klopte naast zich op de bank. 'Kom even hier zitten. Zelfs een prima ballerina heeft soms rust nodig.'

Emma moest toegeven dat haar kuiten pijn deden, maar ze vond het niet erg. Ze verlangde naar pijnlijke spieren en bloedende tenen. Die vertelden haar dat ze vooruitging. Maar het was lief van oma om al die tijd te blijven kijken, dus liep ze naar de andere kant van de kamer en ging zitten. Ergens diep in huis werd muziek gedraaid: een nummer van een oude bigband waar opa dol op was. Emma was veel liever bij oma dan bij opa. Opa bleef maar praten, vooral over zijn tuin. Emma wist dat haar oma en opa belangrijke mensen waren met een hoop geld, maar ze had weinig belangstelling voor wat ze precies deden of gedaan hadden. Oma was leuk en opa was saai, en dat was alles.

'Vertel eens over dat dansen van je,' zei oma terwijl ze Emma's tengere hand in de hare nam. 'Word je ballerina?'

Emma knikte. 'Mam zegt dat bijna niemand ballerina wordt en dat ik iets anders zou moeten doen voor het geval dat. Maar dan blijft er niet genoeg tijd over om te dansen.'

'Nou, ik ken je moeder al haar hele leven.' Oma glimlachte en er verschenen rimpeltjes rondom haar blauwe ogen. 'En ze heeft niet altijd gelijk.'

Emma lachte en voelde zich heerlijk ondeugend.

'Maar je moet wel hard werken,' zei oma.

Emma stak ernstig haar kin in de lucht. 'Dat doe ik al.'

'Ja, ja, iedereen zegt dat je zo hard ballet oefent dat je geen tijd voor iets anders overhoudt. Zoals vrienden maken.' Er gleed een uitdrukking over oma's gezicht, een uitdrukking die Emma niet kon ontcijferen. Maakte ze zich zorgen? Of was er iets anders? Ze bleven even zitten zonder iets te zeggen. Buiten viel het herfstzonnetje op ritselende takken. Maar binnen was het heel stil en warm.

'Weet je,' zei oma terwijl ze ging verzitten en even in Emma's hand kneep voor ze haar losliet, 'ik wil je iets beloven.'

'Wat dan?'

‘Een soort stimulans.’

Emma wachtte af. Ze wist niet precies wat dat woord betekende.

‘Als je echt ballerina wordt, geef ik je een cadeau. Een erg waardevol cadeau.’

Emma wilde niet onbeleefd zijn, maar ze kon geen enthousiasme veinzen. Ze glimlachte lief en zei: ‘Dank u wel,’ zoals het van haar moeder moest.

Oma moest er vreselijk om lachen. ‘O, liefje, dat doet je helemaal niets, hè?’

Emma schudde haar hoofd. ‘Weet u, oma, als ik ballerina word, dan heb ik al alles wat ik wil.’

Oma knikte. ‘Dan is je droom uitgekomen.’

‘Ja.’

‘Maar toch zal ik mijn belofte houden,’ zei oma. ‘Omdat je iets nodig zult hebben voor de tijd daarna. Ballerina’s kunnen niet hun hele leven dansen.’

Maar Emma was alweer weg. De gedachte aan het waarmaken van haar droom had al haar spieren en zenuwen vervuld van een koortsachtige energie: ze moest bewegen. *Pas de chat. Petit jeté.*

‘Emma,’ zei oma zachtjes, ‘probeer te onthouden dat er meer in het leven is dan succes.’ Ze klonk verdrietig, maar Emma keek niet op.

Ze danste gewoon door.

I

BEATTIE: GLASGOW, 1929

Beattie Blaxland had dromen. Grootse dromen.

Niet de verwarde droomflarden die binnendringen in de slaap. Nee, met deze dromen troostte ze zichzelf voordat ze in slaap viel in haar onderschuifbed op de vloer van het benauwde huurappartement van haar ouders. Levendige, hunkerende dromen. Van een leven in de wereld van stoffen en stiksels; van mode en natuurlijk van rijkdom. Een leven waarin de troosteloze werkelijkheid van haar troosteloze familie zou vervagen, krimpen en verdwijnen. Maar waar ze nooit van gedroomd had, was om vlak voor haar negentiende verjaardag te ontdekken dat ze zwanger was van haar getrouwde minnaar.

De hele maand februari telde ze obsessief de weken, steeds weer opnieuw, en ze pijnigde haar hersens om grip op de data te krijgen. Haar maag draaide zich om bij de geur van eten, haar borsten werden gevoelig, en op 1 maart begreep Beattie eindelijk dat er een kind – het kind van Henry MacConnell – in haar groeide.

Die avond liep ze de club binnen alsof er niets aan de hand was. Ze lachte om de grappen van Teddy Wilder, leunde tegen Henry's warme hand in haar onderrug en onderdrukte intussen haar braakneigingen bij de geur van sigarenrook. Haar eerste slok gin-cocktail smaakte wrang en zuur. Toch bleef ze glimlachen. Ze was wel gewend om zich staande te houden in de kloof tussen haar gevoel en haar gedrag.

Teddy klapte twee keer gebiedend in zijn handen en de rook verplaatste zich met de mannen en hun cognacglazen naar de ronde kaarttafel, die de kamer domineerde. Teddy en zijn broer Billy runden deze niet geheel legale goktent boven het volkomen legale restaurant van hun vader aan Dalhousie Lane. In dat restaurant had Beattie hen voor het eerst ontmoet. Ze werkte er destijds als serveerster; haar ouders dachten dat ze dat nog steeds deed. Teddy en Billy stelden haar voor aan Henry

en korte tijd later introduceerden ze haar ook in de club: in de duister glinsterende onderbuik van Glasgow, waar het niemand kon schelen wie ze was zolang ze er maar goed uitzag. De ene helft van de avond serveerde ze drankjes en de andere helft hield ze Cora, Teddy's vriendin, gezelschap.

Met een klopje op de bank nodigde Cora Beattie uit om naast haar te komen zitten. De andere vrouwen verzamelden zich bij de haard; in deze kamer was Cora, met haar roze satijnen hoofdband ter hoogte van haar oren over haar korte krullen, de ongekroonde koningin. Min of meer ongewild gingen ze maar niet te dicht bij haar in de buurt staan, uit angst om ongunstig bij haar af te steken. Beattie zou waarschijnlijk hetzelfde gedaan hebben als Cora niet had besloten dat ze hartsvriendinnen moesten worden.

Cora nam Beatties hand in de hare en kneep erin: haar gebruikelijke begroeting. Beattie voelde heilig ontzag en tegelijkertijd ondraaglijke jaloezie voor Cora's zwaar opgemaakte donkere ogen en haar platina-blonde haar, haar natuurlijke charme en haar onuitputtelijke budget voor japonnen van mousseline en crêpe de Chine met kwastjes. Beattie probeerde uit alle macht om haar bij te houden. Ze kocht zelf haar stoffen en naaide haar eigen kleding, en daarvan zou niemand zeggen dat die niet in Parijs ontworpen en vervaardigd was. Ze droeg haar donkere haar modieus kort, maar vond dat haar open gezicht en grote blauwe ogen haar iedere kans ontnamen om er mysterieus en verleidelijk uit te zien. Die zelfverzekerde glamour was Cora aangeboren; Beattie zou er altijd hard voor moeten werken.

Cora blies een lange pluim sigarettenrook uit en zei: 'Vertel eens, hoever ben je al?'

Beatties hart sloeg over en ze keek Cora scherp aan. Haar vriendin keek recht voor zich uit, haar rode lippen om het uiteinde van haar sigarettenpijpje. Even dacht Beattie zelfs dat ze zich de vraag had verbeeld: haar schandelijke geheim kon toch niet zomaar vanuit het donkere binnenste in de helder verlichte club terecht zijn gekomen?

Maar toen keerde Cora zich naar haar toe, haar fraai gewelfde wenkbrauwen hoog opgetrokken boven haar donkere ogen, en ze lachte. 'Beattie, je ziet praktisch groen van de rook en je hebt je wijn niet aange-raakt. Vorige week dacht ik dat je misschien ziek was, maar deze week... Ik heb toch gelijk?'

‘Henry weet het niet.’ De woorden flaptten er wanhopig uit.

Cora’s gezichtsuitdrukking werd zachter en ze gaf een klopje op haar hand. ‘Van mij zal hij geen woord horen. Dat belooft ik je. Ademhalen, liefje. Je ziet er doodsbang uit.’

Beattie deed wat Cora zei. Ze dwong haar ledematen zich te ontspannen tot de kalme loomheid die van haar werd verwacht. Ze accepteerde een sigaret van Cora, ook al draaide haar maag erbij om. Ze kon niet hebben dat iemand anders het zou zien of vragen ging stellen. Billy Wilder bijvoorbeeld, met zijn blozende wangen en wrede lach: o, hij zou het een fantastische grap vinden. Maar ze wist dat ze het niet voor altijd zou kunnen verbergen.

‘Je hebt nog geen antwoord gegeven. Hoever ben je?’ zei Cora op zo’n nonchalante toon dat ze evengoed had kunnen vragen wat Beattie die dag in haar lunchpauze had gegeten.

‘Ik ben zeven of acht weken niet ongesteld geweest,’ zei Beattie binnensmonds. Ze voelde zich ondraaglijk kwetsbaar, alsof haar huid was afgestroopt. Ze wilde er geen moment meer over praten of aan denken. Ze was er nog niet aan toe om moeder te worden: haar hart bevroor bij de gedachte.

‘Nog maar kort dus.’ Cora pakte haar poederdoos uit haar tas en klapte hem open. Van de kaarttafel steeg een luid gelach op. ‘Je hebt nog kans dat het niet blijft zitten.’

Even werd de angst minder drukkend. ‘Is dat zo? Ik weet er niets van. Ik weet dat ik naïef ben, maar ik...’ Ze had Henry gelooft toen hij zei dat dit nooit kon gebeuren als hij zich op precies het juiste moment uit haar terugtrok. Hij had geweigerd om andere voorzorgsmaatregelen te treffen. ‘Kapotjes zijn voor klunzen,’ had hij gezegd. ‘Ik weet wat ik doe.’ Hij was dertig en had gevochten in de oorlog; Beattie vertrouwde hem.

‘Luister,’ zei Cora terwijl ze haar stem liet dalen. ‘Er zijn wel een paar dingen die je kunt doen. Elke dag een warm bad, levertraan slikken, hardlopen en jezelf uitputten.’ Ze klapte haar poederdoos dicht en haar stem kreeg weer de gebruikelijke nonchalante toon. ‘Het is nog pril. De vriendin van mijn neef was drie maanden zwanger toen het kind gewoon wegbloedde. Ze heeft het in haar handen opgevangen, een dingetje niet groter dan een muis. Maar ze was er kapot van. Wilde zo graag een baby. Getrouwd, uiteraard.’

Getrouwd. Beattie was niet getrouwd, maar Henry wel. Met Molly – de

Ierse wolfshond, zoals hij haar graag noemde. Henry verzekerde Beattie dat het een liefdeloos huwelijk was van twee mensen die dachten dat ze elkaar goed kenden, maar langzaam vreemden voor elkaar waren geworden. Niettemin was Molly nog steeds zijn vrouw. En Beattie niet.

Ze pufte onelegant een halve sigaret weg en excuseerde zich om aan het werk te gaan. Terwijl ze rondging met een blad vol drank wierp ze een blik op Henry's stevige kaak en zijn roodblonde haar. Ze zou hem zo graag even willen aanraken, maar wilde hem niet uit zijn concentratie halen. Ze durfde hem nog niet over het kind te vertellen: als Cora gelijk had en er een kans was dat ze een miskraam kreeg, waarom zou ze dan moeilijk doen? Het zou misschien niet doorzetten. Morgen of volgende week zou het allemaal voorbij kunnen zijn. Helemaal voorbij. Een paar lange, hete baden; het was lastig om de gedeelde badkamer op hun etage in het appartementenblok lang bezet te houden, maar als ze 's ochtends maar vroeg genoeg ging...

Henry keek op van zijn kaarten en zag haar kijken. Hij knikte haar toe: zo was Henry, geen grote gebaren, geen flauw geknipoog of gezwaai. Alleen zijn onverstoorbare grijze ogen in de hare. Ze moest haar blik afwenden. Hij richtte zijn aandacht weer op zijn kaarten terwijl zij haar dienblad terugbracht naar de kleine bar in de hoek van de kamer en de flessen gin en cognac naast elkaar op de schappen van spiegelglas zette. Ze hield van Henry's lichte ogen, zijn merkwaardig lichte ogen. Door die ogen kon ze hem ook begrijpen als hij niets zei, en hij sprak zelden. Toen zij hem eens in het begin van hun relatie had zien pokerspelen had ze gezien hoe groot het contrast was tussen zijn pupillen en zijn irissen. Eigenlijk kon ze in zijn ogen lezen wat hij in zijn hand had: als hij een goede kaart pakte werden zijn pupillen groter, terwijl ze zich bij een slechte kaart vernauwden. Bijna onmerkbaar, alleen zichtbaar voor de vrouw die eindeloos in die ogen keek.

Natuurlijk was ze ook naar de andere mannen aan de tafel gaan kijken om proberen te voorspellen wat voor kaarten ze hadden. Niet altijd even makkelijk, vooral niet bij Billy Wilder, wiens ogen zo goed als zwart waren. Maar als de inzet hoog was, als de mannen hun uiterste best deden om hun gezicht neutraal te houden, kon ze bijna altijd zien of ze blufte. Henry vond het klinkklare onzin. Ze had geprobeerd hem te laten zien wat ze bedoelde, maar hij had haar van zijn knieën laten glijden en haar van de speeltafel weggestuurd. Hij had verloren omdat hij haar advies

niet had opgevolgd en was dagenlang niet te genieten geweest. Dus nu bemoeide ze zich er maar niet meer mee. Zo belangrijk was het niet.

Cora wenkte dat ze terug moest komen; ze wilde even roddelen. 'Kijk nou toch wat Ivy O'Hara aanheeft!'

Beattie verlegde haar aandacht naar Ivy. Ze droeg een doorzichtig, met kralen en lovertjes bezet kokerjurkje over een zijden onderjurk, met een zijden bloem in haar hals en hoge Louis-hakken. De glinsterende japon was te strak voor haar brede heupen: de huidige mode was genadeloos voor de heupen. Maar dat was niet Ivy's fout. Een goede couturier zou die stoffen zo kunnen draperen dat ze er fantastisch uitzag, rijzig, als een godin.

'Jeetje,' zei Cora, 'ze lijkt wel een koe.'

'Dat komt door die jurk.'

Cora liet haar ogen rollen. Maar Beattie's hoofd stond vanavond niet naar Cora's messcherpe analyse van de tekortkomingen van andere vrouwen. Ze bleef even mistroostig naar haar luisteren en ging toen terug naar de bar.

De avond kroop om; getinkel van glazen en gelach van mannen, harde jazzmuziek op de grammofoon en de niet-aflatende rook. Ze voelde zich moe tot op het bot en verlangde naar haar bed. Maar dat kon ze moeilijk zeggen. Teddy Wilder betitelde haar graag als 'Beattie van de vroege uurtjes': ze was al zo vaak op haar werk bij Camille's modezaak verschenen na maar een paar uur slaap. Maar vanavond voelde Beattie zich ver verwijderd van het geklets en de vrolijkheid. In haar eigen cocoon van beklemmende angst.

Eindelijk stond Henry op van de tafel en schraapte een slordig stapeltje biljetten van vijf pond bij elkaar. Hij had een goede avond gehad en wist, in tegenstelling tot de anderen, wanneer hij moest stoppen. Quasi-grappige verwijten volgden hem op zijn weg door de kamer. Hij bleef voor de bar staan, schijnbaar zonder acht te slaan op de opmerkingen van zijn vrienden. Zonder te glimlachen strekte hij zijn hand naar Beattie uit. Henry straalde een zwijgzame autoriteit uit waaraan niemand weerstand kon bieden. Beattie waardeerde dat erg in hem; bij hem vergeleken leken andere mannen luidruchtige aanstellers. Een enkele blik op zijn hand, op zijn sterke pols en schone rechte vingernagels, herinnerde haar eraan waarom ze nu in zo'n lastig parket zat. Haar huid ging al gloeien als ze alleen maar naar hem keek.

Hij trok haar dicht tegen zich aan met zijn hand laag op haar heup, en ze wist wat hij wilde. Het achterkamertje wachtte, met de zachte divan tussen de stapels lege kratten en vaten. Zoals altijd huiverde ze toen ze de warme vuurgloed van de club verliet en Henry lachte zachtjes om haar met zijn warme adem in haar oor, in de veronderstelling dat ze huiverde van verlangen. Maar op dat moment voelde Beattie het volle gewicht van haar gebrek aan gezond verstand en dat had een verpletterende uitwerking op haar passie.

Als hij haar weerstand al voelde, liet hij er niets van merken. Het laatste streepje licht verdween toen hij de deur dichtdeed en haar in zijn armen nam.

De ruwe warmte van zijn kleren, het geluid van zijn adem, het kloppen van zijn hart. Ze vlijde zich tegen hem aan, ze werd helemaal week van liefde voor hem. Buiten het zicht van zijn vrienden was hij zo tender.

‘Lieve!’, zei hij in haar haar. ‘Je weet dat ik van je hou.’

‘Ik hou ook van jou.’ Ze zou het willen blijven zeggen, in steeds mooiere, helderder woorden.

Hij legde haar voorzichtig op de divan en begon de zoom van haar rok omhoog te schuiven. Ze verstijfde; hij drukte zich steviger tegen haar aan en ze zag in hoe mal het zou zijn om zich te verzetten. Het was al te laat. Waarom zou je het hek dichtdoen als het paard al op hol geslagen is, zoals haar vader zou zeggen.

Haar vader. Een nieuwe golf van schaamte en schuld.

‘Beattie?’ zei Henry. Zijn stem klonk zacht, maar zijn handen lagen in een ijzeren greep om haar knieën.

‘Ja, ja,’ fluisterde ze. ‘Natuurlijk.’

Lees verder in
Wilde bloemen